

ΜΑΘΗΜΑ: ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΥΠΟΣ ΛΥΚΕΙΟΥ: ΗΜΕΡΗΣΙΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ

ΤΑΞΗ: Α΄

ΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ: ΤΑ ΦΥΛΑ ΣΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κείμενο

Αλεχάντρο Παλόμας (1967-)

Ένας γιος (Αποσπάσματα)

Ο Γκιγέ είναι μαθητής της Τετάρτης τάξης ο οποίος, πολύ πρόσφατα, είχε μετακομίσει στην πόλη και η Ναζία είναι γειτόνισσα, συμμαθήτρια και φίλη του, πακιστανικής καταγωγής.

Πολλά απογεύματα, μετά το σχολείο, η Ναζία έρχεται μαζί μου στο σπίτι και διαβάζουμε τα μαθήματά μας. Μερικές φορές, αφού κολατσίσουμε κάτι γι' απογευματινό, κατεβαίνουμε στο σουπερμάρκετ των γονιών της, κι άλλοτε πάλι προβάrouμε στο δωμάτιό μου το νούμερο για τη χριστουγεννιάτικη παράσταση, επειδή μια μέρα η κυρία μάς είπε ότι φέτος είναι η σειρά της τάξης μας, της Τετάρτης, να παίξει στην παράσταση, κι ότι θα έπρεπε να είμαστε σε ζευγάρια ή σε ομάδες για να μην κρατήσει πολύ ώρα. Όταν τελείωσε το μάθημα, η Ναζία και εγώ ήμασταν οι μόνοι που δεν τους είχε διαλέξει κανένας – ε βέβαια, αφού είμαστε καινούργιοι ...

Κι έτσι η κυρία μας έβαλε μαζί. [...]

***

Αυτό έγινε εκείνη τη μέρα, κι από τότε κάνουμε πρόβες μερικά απογεύματα στο σπίτι μου, αλλά με τη Ναζία είναι λίγο δύσκολο επειδή δε μιλάει πολύ καλά και στην αρχή μπερδευόταν όλη την ώρα, παρόλο που έχουν περάσει ήδη αρκετές βδομάδες, και ίσως, αν δεν το μάθουμε, δεν θα προλάβουμε επειδή πλέον απομένει πολύ λίγος χρόνος μέχρι την παράσταση.

Κάποια άλλα απογεύματα κατεβαίνουμε στο σουπερμάρκετ της κυρίας Άσα, που είναι η μητέρα της Ναζία, και τρώμε κέικ με μέλι και αμύγδαλα που τα φυλάει κάτω από μία πλαστική μεμβράνη για να μην της λερώνονται, και μετά πηγαίνουμε στην αποθήκη, έναν μεγάλο χώρο δίχως παράθυρα και γεμάτο πράγματα, με κουρτίνες, όπου μένουν η Ναζία, οι γονείς της και ο αδελφός της, ο Ραφίκ, που ξέρει πολλά για κινητά και για υπολογιστές και που μερικές φορές είναι εκεί και άλλες όχι, και όταν είναι τσακώνεται λίγο με τον πατέρα της Ναζία, αλλά στα πακιστανικά.

Η Ναζία είναι πολύ έξυπνη και ας μην μιλάει πολύ. Γελάει συνεχώς, εκτός κι αν πρέπει να καθίσει στο ταμείο του σουπερμάρκετ μαζί με τη μητέρα της για να προσέχει μήπως πάρει κανείς τίποτα χωρίς άδεια και για να βάζει τα πράγματα στις πράσινες σακούλες. Τότε γίνεται πολύ σοβαρή κι εγώ φεύγω για το σπίτι μου, που βρίσκεται στη διπλανή είσοδο, αλλά στη σοφίτα, κι αν ο μπαμπάς δεν έχει γυρίσει, μου αφήνει τα κλειδιά κάτω από χαλάκι για να μπορώ να μπω. [...]

«Όταν μεγαλώσω, νομίζω θα μου άρεσε να κάνω πολλά ταξίδια, όπως η μητέρα σου» είπε.

Εγώ δεν είπα τίποτα κι εκείνη μου έδωσε την καρτ ποστάλ.

«Ξέρεις κάτι; Νομίζω ότι δε θέλω πια να γίνω πριγκίπισσα.» Γέλασε λιγάκι, καλύπτοντας το στόμα με το χέρι της.

«Όχι;»

«Όχι.» Έκανε όχι με το κεφάλι, και στη συνέχεια είπε: «Τώρα, θέλω να γίνω αεροσυνοδός στο Ντουμπάι.»

Γελάσαμε και οι δύο, αλλά σιγανά, για να μη μας ακούσουν απ' το διάδρομο.

«Γιατί;»

«Να, επειδή μου φαίνεται ότι οι πριγκίπισσες πρέπει να βρίσκονται συνεχώς στο ίδιο μέρος χωρίς να κινούνται, φορώντας το πέπλο τους και πολύ σιωπηλές, όπως η μητέρα μου στο ταμείο του σουπερμάρκετ, αλλά χωρίς σουπερμάρκετ, και μ' ένα σύζυγο να τις επιτηρεί όλη την ώρα. Τι τέλειο να έχεις μητέρα αεροσυνοδό, έτσι δεν είναι; Τόσο μοντέρνα και τόσο όμορφη, σαν ηθοποιός του Μπόλιγουντ, αλλά ξανθιά, και χωρίς να χρειάζεται να χορεύει και να τραγουδάει συνεχώς, που πρέπει να είναι πολύ κουραστικό...»

Ένωσα κάτι σκληρό στο λαιμό και ανοιγόκλεισα τα μάτια πολλές φορές επειδή θυμήθηκα τη μαμά και επίσης την ημέρα που ήμασταν στο σπίτι της Ναζία και κοιτάζαμε ένα άλμπουμ με φωτογραφίες και μου έδειξε μία μ' έναν άντρα πολύ σοβαρό, μ' ένα μαύρο μουστάκι, ντυμένο με στρατιωτικά και λιγάκι χοντρό. Όταν τη ρώτησα αν είναι συγγενής της, η Ναζία πήρε παράξενο ύφος και είπε ναι με το κεφάλι.

«Τον λένε Αχμέτ» είπε, «και είναι ο αρραβωνιαστικός μου.»

«Τι σημαίνει “ο αρραβωνιαστικός σου;”»

«Να, αρραβωνιαστικός σημαίνει ότι θα γίνει άντρας μου αλλά όχι ακόμη.»

«Και θα γίνεις ευτυχισμένη επειδή θα παντρευτείτε;»

Η Ναζία κάλυψε το στόμα της με τη μαντίλα, αλλά δε γέλασε. Ανασήκωσε τους ώμους της και είπε:

«Δεν ξέρω.» Κι έπειτα: «Να... εγώ δεν τον γνωρίζω, αλλά ο πατέρας μου λέει ότι είναι καλός κι ότι έχει ένα σπίτι κι ένα εργοστάσιο μεγάλο σαν τη Νέα Υόρκη, όπου δουλεύουν πολλοί άνθρωποι με μηχανήματα και πολύ θόρυβο.»

«Α!»

Δεν είπε τίποτ' άλλο και συνεχίσαμε να ξεφυλλίζουμε το άλμπουμ για λίγη ώρα μέχρι που είπε:

«Είναι τριάντα δύο χρονών.»

Αλεχάντρο Παλόμας, *Ένας γιος*, μτφρ. Αλεξάνδρα Γκολφινόπουλου, Αθήνα: opera, 2018, σελ. 39-42 & 61-63.

Θέμα 2β

Ποια είναι η αντίθεση που παρουσιάζουν τα όνειρα της Ναζία για το μελλοντικό της επάγγελμα; Ποια η λειτουργία της για το νόημα του κειμένου;

10 Μονάδες

Θέμα 3

Υποθέστε ότι είστε συμμαθητής/τρια του Γκιγέ και της Ναζία και ακούτε, τυχαία, τον διάλογό τους. Αποφασίζετε να στείλετε μία επιστολή στη Ναζία στην οποία θα της εκφράζετε τις θέσεις σας απέναντι σε όσα ακούσατε για το παρόν της (150 - 200 λέξεις).

40 Μονάδες